FRU BRITA.

Kölden var så ohyggligt stark, att det knakade och smällde som af dofva skott i den gamla mörkna träbron, som gick öfver Norrström. De små, grå trähusen på Brunkeberg voro väl tillslutna. Dörrarna voro stängda med starka bommar, och för de trånga fönstergluggarna sutto luckor, ty människorna bäfvade för kylan. I väster såg man den heliga Klaras kloster afteckna sig mörkt och dystert mot kvällshimlen. Vände man så sin blick mot den egentliga staden på andra sidan strömmen, såg man de höga gaflarna på borgarnas hus sticka upp som mörka vålnader och högt öfver dem tornen på slottet "tre kronor". Här och där såg man oroligt flämtande ljus glimma fram genom springor i fönsterluckorna.

Det var underligt detta med den starka kölden. Hela vintern hade det varit blidväder med regn och tö, och så nu i maj månad hade kylan kommit, så sträng, att något liknande ej förnummits i mannaminne. På samma gång, som de många utländska herskapen kommit till det svenska hofvet, hade den börjat, och alltsedan hade den, dold i en tät, hvit dimma, rufvat öfver de förskrämda stadsbornas hufvuden.

I staden hviskades man och man emellan, att straffet nu skulle komma öfver landet för det ogudliga lefvernet vid hofvet. På slottet hade man left i stor fröjd och glädje och i svalg och dryckenskap under denna svåra tid, då tiggare och andra stackare ömkligen omkommo af köld. Också hungersnöden var stor bland stadens fattiga, ty vattnet kring Stockholm voro tillfrusna, så att alla fiskarrutor voro utestängda därifrån.

Man sade, att tidender om stundande sjukdom och nöd förnummits. Hade icke också vandrande munkar berättat om underliga tecken, som visat sig på himlen i söder, och såg det kanske inte nu ut, som om årstiderna skulle byta plats? Se! Man hade förvisso att vänta stränga straffdomar från himlen: hunger, sjukdom och örlig.

* * *

Konung Magnus och hans drottning höllo gästabud.

I gästabudssalen kastade blossen sitt fladdrande sken öfver bord, dignande under bördan af mat och dryck, och väggar, behängda med underliga utländska bonader. Vid ett af borden sutto konung och drottning i präktigt snidade högsäten af ek, och rundt omkring var ett virrvarr af riddare i dyrbara dräkter och fruar och jungfrur med röda kinder och blänkande kedjor och hårspännen.

Gästerna betjänades af svenner, som på sina tröjor buro herrars vapen broderade i silke och guld. In och ut kilade de, sviktande under bördan af tunga kostbara silfverfat, på hvilka stekar af rådjur samt alla slags bakverk voro upplagda. Väna tärnor med guldstickade band om pannorna, skänkte i vin, gyllengult som idel solsken eller rödt som aftonrodnad.

Luften i salen var kvaf och varm, mättad af vinångor och rosendoft. Rosor voro strödda öfverallt. Halfvissnade lågo de på gästabudsborden och på golfvet, där tunga fötter förtrampade dem. Bakom konungen och drottningen stod ett högt, blommande rosenträd. Detta var ett stort slöseri, ty rosor voro på denna tid mycket dyrbara och stodo ej till att få annat än från klostrens trädgårdar.

De ädla riddarna och deras fruar drucko konung och drottning till, allt under det sorlet och glädjen i salen växte starkare och starkare.

Så blef då måltiden slut. — Undan med bord och bänkar! Dans! Dans och lek i konungasalar! — Och spelemän och lekare kallades in. De stora, tunga borden vräktes ut ur salen, och de halfrusiga riddarna roade sig med att kasta stolar och bänkar huller om buller utför trapporna.

Å, hur jag önskar, att du kunde se dem alla så klart, som jag nu ser dem! I ringar dansa de. De unga riddarne och de små jungfrurna röra sig så vackert och högtidligt i takt med sången. Ibland vidgas ringarna, ibland trängas de ihop. Så upplösas de, och de dansande fatta hvarandras händer och röra sig fram och tillbaka par om par.

Också många äldre riddare deltaga i dansen. Där är herr Krister Bengtsson, där den stelbente herr Oluf Stensson. Den gladaste och bullersammaste af alla är ändå herren till Ulfsätra, Erik Nilsson. Ser du honom? Det är en lustiger herre! Lång och skranklig är han, med rödt hår och skägg och en mun, som ständigt ler. Nu för han drottningen i ringdansen.

Å, hvad drottning Blanka är hvit och fin, — fagrast af alla i salen! Se, så hennes blekbruna hår breder ut sig som en glänsande slöja under kronan. — Den unge kungen är inte riktigt glad. Visst ler han och skämtar, där han går i ringen, men hans blick är ej så ljus och strålande som drottning Blankas, hans stämma ej så klingande klar. Trycker dig kronan den tunga, dyrbara kronan? Säg konung Magnus! — Se, när han lyfter litet på den, synes ett djupt märke rundt pannan och håret.

Sången blir lifligare och högljuddare. I allt hastigare takt går dansen....

* * *

En dörr stötes plötsligt upp och ett iskallt vinddrag sveper in i salen. De dansande släppa motvilligt hvarandras händer, och alla se mot dörren. — Å! Det är fru Brita den stränga fru Brita till Ulfåsa, drottning Blankas hofmästarinna.

Med ens blir det så förunderligt tyst i salen, ljudlöst tyst. Alla stirra förskrämda och skamsna som barn, hvilka öfverraskas vid någon oloflig sysselsättning, bort mot den späda kvinnogestalten på tröskeln. — Många gånger hade fru Brita talat stränga ord till dem och bestraffat deras lättsinne och ogudaktighet. Inte skall hon sky att störa glädjen i gästabudssalen med profetior om olyckor för konung och folk, om pest och nöd!

En hvar kryper samman. Drottnin Blanka står gömd bakom herr Erik, på hvars mun leendet ännu dröjer kvar. Skaran i salen väntar....

Å! Fru Brita tar ett steg inåt rummet. Den lilla magra gestalten rätar upp sig. Utaf fastor och späkningar ha ögonen fått en så onaturlig glans och hyn lyser förunderligt hvit under det mörka doket. Så börjar hon tala med en stämma, som skälfver af vrede och sorg.

— Ve, säger hon, ve öfver eder, som dansa och skämta bland rosorna! Si, är det icke om de svenske profeten säger: Barn och kvinnor leda dig. De föra dig vilse och fördärfva dina stigars väg! Ve! Ve öfver dig, du....

Men hvad var det? Hvem vågade skratta så klingande gladt när fru Brita talar? — Å! Det var ju drottning Blanka, hon som nu står så rank och lång midt i salen, med ögon, som lysa och blänka i fackelskenet. — Herr Erik Nilsson, säger hon högt och klart, mig synes, att den ädla fru Britas kinder äro bleka. Låt se, herr riddare, att ni kan dansa dem röda igen!

Innan de förfärade människorna i salen hunnit fatta, hvad drottningen sagdt, har herr Erik, skrålande på en munter dansvisa, klifvit fram till fru Brita. Han fattar med stora, röda händer om hennes handleder, ett järnhårdt grepp, och börjar se'n att i vild fart dansa om med henne i salen.

Nu brister skratt och hån löst! En tät ring sluter sig omkring fru Brita och herr Erik.

— Såå, fru Brita, du kraxande olycksfågel! Nu är din näbb stum, och mig lyster se om du någonsin mer vågar öppna den! och drottningen kastar ett helt fång rosor öfver henne.

Fru Brita sträfvar att komma lös från herr Eriks grepp. Hon vrider och vränger sig hit och dit. Ögonen gnistra. Så vacklar hon som i yrsel. Å detta eländiga gyckel! Skall det då aldrig upphöra! — Nu har ändå herr Erik tröttnat. Hans ansikte blossar af värme och ansträngning, och fläsande släpper han fru Brita.

* * *

Vät? Utan tvifvel behöfver ni TOWER'S FISH BRAND kläder eller SLICKER denna säsong. Begå intet misstag. Det är den sort som garanterar att hålla er torr och komfortabel i det svåraste väder. Fingen i svart eller gult. Säljas i alla välsorterade beklädnadsaffärer.

Stackars, stackars fru Brita! Hennes dräkt har kommit i oordning, och håret har glidit fram under doket. Där hon står, ser hon så förunderligt liten och hjälplös ut. Tårarna tränga sig fram i ögonen och läpparna skälfva. Hvar är nu den stränga, fruktade frun till Ulfåsa?

LILLA MAJA.

Skiss af Tullia.

Hon var född i torpet under den stora herrgården. Hennes fader hade med fröjd tagit henne i sina armar den där kulna vintermorgonen, då hon föddes, då snön yrde om stugofönstren och några riskvistar flammade muntert på den gamla, bristfälliga spiseln.

Hon föddes väl till arbete och flit, om hon fick lefva, men hvad de fattiga föräldrarna kunde göra för att omhulda den lilla, nog skulle de det.

Hur kärleksfullt blickade han icke sedan på den unga modern, där hon låg i den mörkaste vrån i stugan under den varma skinnfällen.

Det blida, sköna ansiktet var ju nästan lika hvitt som kuddvaret under hennes hufvud.

Ack, tänkte han, hon skall väl snart krya till sig igen och vi båda skola åter lefva lifvet tillsammans och gemensamt bära fattigdomens och det tunga arbetets bördor.

Nu var tiden inne att gå till herrgården på det vanliga dagsverket och med en vänlig och förhoppningsfull nick lämnade han de två, de käraste han ägde på jorden.

Men hon den unga kvinnan, visste det bättre, visste att hon måste lämna den lilla kvar i en kall värld utan moders huld och omvårdnad. Hon skulle vandra den långa vägen, hvarifrån ingen återkommer, men hon visste, att hon gick hem.

Sista gången hon med sin make gick den vackra vägen till tämplet, då frosten försilfrade de höga granarne på sidan om vägen, och allt var så förunderligt stilla, som hon tyckte, hade hon haft en så härlig stund därinne, den lyckligaste hon någonsin upplefvat.

Icke just så mycket tilltalade henne den gamle prästens predikan denna gång, hon hörde den knappt. Hon hade ju endast blickat fram ikoret och sett frälsaren själf på taflan där ofvan altaret. Den blicken så lefvande varm, så inbjudande och heligt allvarlig, glömde hon sedan icke mera, och när de enda ord, hon riktigt uppfattade från den gamle prästens läppar nådde hennes öron: "kommen till mig I alle, som arbeten och äro betungade, och jag skall vederkvicka eder och I skolen få ro i edra själar", då visste hon, att hon kom, att hon blef vederkvickt och att hon fick ro, en så underbar ro, och nu kunde hon lämna de kära i hans vård.

Men icke blott frälsaren såg hon utan äfven ängeln där bredvid på taflan, ängeln med det guldskimrande håret och de strålande blå ögonen, och när mannen hviskade, "den där ängeln är ju så lik dig", log hon så förnöjd.

Nu låg hon redan nerbäddad bland fattigmans grafvarne på den landtliga kyrkogården, där vid västra hörnet under den hvitstammiga björken, som ingen planterat, men som spirat upp ur ett frö, ditfördt af vinden. Under många år hade den vuxit i höjden och dess stam var så underbart hvit, när de sista solstrålarna föllo på den.

Lilla Maja blef nu lämnad ensam, så späd och ung. En besked lig grannkvinna, nyss blifven änka, fick han att för rimlig ersättning vårda barnet och det fattiga hemmet, och så växte Maja i stugan hos far och lekte och log i solskenet.

Snart när åren gingo, kunde den unge fadern tala med henne om modern, den älskade, aldrig glömda, och en gång, sade han, när du blir fem år, skall du få följa med dit bort till kyrkan på kullen och se mor.

— Se mor? De stora drömmande ögonen fingo något af glad förbidan efter detta samtal.

— Jag får se mor, se mor, dessa ord upprepades åter och åter inom henne och under de glada lekarne vid stugans dörr, under det hon plockade hela famnen full af ängsblommor eller lekte med den snöhvita kattungen, far hade skänkt henne, eller gaf hönsen och dufvorna brödsmulor, där de samlades omkring henne och åto ur de små utsträckta händerna, jublade det inom henne, snart, snart får jag se mor.

Och nu var Maja fem år.

En söndagsmorgon var lilla Maja så fin, så fin. Den beskedliga mor Anna, hvilken Maja hviskande hade anförtrott den stora hemligheten, hade kammat hennes hår. Det ostyriga, burriga håret tvangs att ligga så slätt som möjligt och den lilla blåprickiga bomullsklädningen var alldeles ren och nystruken. Nu tog också fadern det lilla guldhjärtat från sin urkedja och band på sin flickas hals.

Det hade varit mors, men nu skulle Maja ha det. Mors, — det hade varit mors, det hade Maja länge vetat, men nu skulle hon själf äga det.

Och så gingo de, dessa två, framåt vägen uppåt tämplet, som badade i solljuset denna härliga söndagsmorgon.

Den lillas hjärta klappade i glad förbidan, så kom där af för mycket allvar i blicken. Den lilla handen omslöt den grofva, af solen brynta, och de gingo tysta vägen fram.

Nu sutto de i bänken, där de unga makarna en gång hade suttit, den sista gången, de tillsammans vandrade dit upp.

— Här har mamma suttit, hviskade fadern, och lilla Maja gladdes och strök med sin lilla hand liksom smekande på det gulmålade sätet.

— Sök nu efter mor, hviskade fadern åter och Maja höjde instinktmässigt blicken, och den vandrade länge sökande omkring. Hon såg på de utskurna bilderna vid predikstolen, nej, nej, far hade ju sagt, att det var alla de tolf apostlarna, de hade ju skägg och voro höljda i mantlar, som voro både röda och gröna och gula, men vackra voro de ändå, tyckte Maja och så heliga män, hade pappa sagt.

Nu flyttades blicken och stannade undrande, hänförd, nästan förklarad, vid det härliga änglaansiktet på altartaflan. Hon behöfde icke söka längre, där, där hängde blicken till dess hon tyckte.... Ja det var så, att mor, hennes egen saknade moder log åt henne och såg på henne så mildt som ännu ingen sett på Maja, ej far en gång. Och Maja kunde icke göra annat än räcka ut de små armarna i hänförande glädje, och läpparna logo: mor, mor.

Nu, nu var hon ej längre så ensam, mor fanns ju i kyrkan och dit kunde hon ju gå ofta, ofta, kanske var söndag trodde hon.

Nej nu, nu var allting så roligt, så roligt, så roligt.

Från faderns ögon föllo tårarna så brännande heta och banade sig väg ned på den brynta kinden.

— Hvarför, hvarför gråter far? mor är ju här.

En redaktör vid en tidning i västern började nyligen grubbla öfver, hur han skulle få skjortan öfver vingarna, då han komme till paradiset. En spydig murfvelbroder rådde honom att upphöra med grubblet däröfver och i stället tänka efter hur han skulle kunna kränga hatten öfver hornen.

Döfhet kan ikke botas

vid lokala medel, då de ej kunna nå den angripna delen af örat. Det finnes blott ett sätt att kurera döfhet, och det är med konstitutionella medel. Döfhet förorsakas af ett uppblandt tillstånd af slemhinnan i det eustachiska röret. När detta rör blifver inflammerat märker Ni ett skorrande ljud eller får en dålig hörsel, och när röret blifver helt och hållet täppt är döfhet följden; om upphetsningen icke kan afägsnas, och röret återfå sitt normala tillstånd, vill hörseln vara borta för alltid. Nio uta' tio fall framkallas af katarr, som ej är annat än ett uppblandt tillstånd af slemhinnorna.

Vi vill gifva $100 för hvarje fa l af döfhet (förorsakadt af katarr), som ej kan kureras med **Hall's Catarrh Cure.** Skrif efter cirkulär, fritt.

F. J. Cheney & Co., Toledo, O.

Säljes hos apotekare, 75c.

Hall's Family Pills äro de bästa.

Nyt fra Danmark.

Mindesmærke for Christian den Niende. Indsamlingen til en Rytterstatue af Kong Christian og til en Sarkofag over det afdøde Kongepar har nu ialt indbragt noget over 160,000 Kroner.

Studenter fra 1906. Der er i Aar blevet 472 Studenter, af hvilke 233 er dimitterede dels fra Universitetet, dels fra de kjøbenhavnske Skoler og 239 fra Skoler i Provinserne. Af de 472 nye Studenter er 57 Kvinder, et langt større Antal end tidligere.

Kristelige Sangforeninger paa Fyn, Sjælland og Bornholm samt Jylland afholdt sit første Delegeretmøde i Fredericia den 17de September. Det vedtoges at organisere et Samarbejde mellem samtlige Foreninger samt valgtes en Hovedbestyrelse. Endvidere vedtoges det at afholde tre større Sangstævner i 1907 og at udarbejde fælles Sangbøger, som skal udkomme hverandet Maaned.

De danske Ungdomsforeninger. De danske Ungdomsforeningers Overbestyrelse har konstitueret sig med Skolebestyrer Olaf Nielsen, Nørre Aaby, som Formand, Pastor Ring, Taps, som Næstformand, Forfatter A. J. Gejlager, Stensballe, som Sekretær og P. S. E. Petersen, Odense, som Hovedkasserer. Sammenslutningen tæller ca. 100 Ungdomsforeninger med ca. 10,000 Medlemmer.

40 Aar i Japan. En Landsmand, der har haft stort Held med sig i Osten, Hr. Thorvald Christensen fra Kobe i Japan, er nylig kommet hjem paa Besøg efter mere end 40 Aars Fraværelse fra Danmark. Hr. Christensen, der oprindelig var Sømand og Skibsfører, rejste som ung Mand fra Danmark i 1864 og har siden levet i Japan. Han har nu i en lang Aarrække været Indehaver af en meget stor Bankierforretning i Kobe. Vor Landsmand, der har Slægtninge og Venner i Danmark, rejser i næste Maaned tilbage til Japan.

Fransk Besøg. En fransk Forening, „Association franco-scandinave", afsluttede den 17. September et Besøg i Danmark, under hvilket de har foretaget en meget grundig Undersøgelse af saa at sige alle danske Forhold. Blandt Gjæsterne var der flere ansete Universitetslærere og fremragende Repræsentanter for Handel og Industri. De besøgte Danmarks vigtigste Institutioner paa alle Omraader, baade ude i Provinserne og i Kjøbenhavn, og der blev holdt en Række Foredrag for dem om dansk Industri, Landbrug, Kunst, osv. Under deres Rejser i Provinserne saa vel som under Opholdet i Hovedstaden blev de hædrede med forskjellige Festligheder.

Konfirmation. Efter Forlydende i "Kristeligt Dagblad" vil vedkommende Underudvalg straks ved den nye Rigsdags Samlings Begyndelse forelægge et Forslag for det kirkelige Udvalg om en Omordning af Konfirmationen. Forberedelsestiden, saavel som Konfirmationsfondagen i Kirken bibeholdes. Efter Katekisationen, der særlig skal have Samtaleform, fremsiger Præsten Daabspagten og udtaler Velsignelsesønsket over hver enkelt af Konfirmanderne. Tilspørgselen til den enkelte og den derefter følgende Enfeltbekjendelse falder altsaa bort. Det overlades til Konfirmandernes frie Valg, om, og naar de vil gaa til Alters; dog bør enhver for sin første Altergang indfinde sig hos sin Præst.

En dansk Opfindelse paa Brandvæsenets Omraade har i det sidste Aarstid vundet en saadan Udbredelse, at det ser ud til at det vil underlægge sig den ganske Verden. Det er „Autoprofonen", opfundet af Cand. phil. Halfier, som overdrog sin Invention til et Ingeniørfirma Tvermoes og Abrahamsen. Systemet i det var, at enhver ved Ildløs opstaaende Varmebølge øjebliksfelig foraarsagede en øieblikkelig Udladning og saaledes gav Alarm. Denne Opfindelse har de to sidstnævnte Ingeniører siden underkastet adskillige Forbedringer, der har gjort Apparatet meget skikket og fintfølende, og det har staaet sin Prøve saa godt, at det nu bogstavelig talt er ved at faa Indgang overalt i Verden. Denne danske Opfindelse har da ogsaa vist sig at være betydelig bedre end alle de Apparater af lignende Art,, der er fremkomne i Udlandet.

Från Flicka till Kvinna

Mödrar böra följa sina döttrars utveckling. — Intressanta rön gjorda af fröknarne Borman och Mills.

Hvarje moder eger förmåga att gifva sin unga dotter vigtiga råd.

Allt för ofta försummas dock detta, och i stället tiga de tills svåra sjukdomar drabba den uppväxande flickan, okunnig som hon är om naturens enkelheter, underbara lagar och utveckling.

Flickor med starkt utvecklad känslighet och blygsamhet, förvirra sina mödrar och förbluffa läkare, emedan de ej fråga sina mödrar om råd, och hemlighålla de symptom som deras läkare borde hafva reda på vid denna kritiska period.

När en flickas tankegång börjar bliva trög, när hon har hufvudvärk, svindel eller böjelse för somn, ryggvärk, värk i de nedre lemmarna, dimmiga ögon, begär att ständigt vara ensam, när hon är en gåta för sig sjelf och sina vänner, då borde hennes moder hjelpa henne, och kommer det sig att Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound skall vid denna tid förbereda systemet mot den kommande förändringen så att den månatliga perioden i en ung flickas lif börjar utan lägor eller oregelbundenheter.

Hundratals bref från unga flickor och från mödrar, i hvilka de uttala sin tacksamhet för hvad Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound gjort för dem, hafva anländt till Lydia E. Pinkham Medicine Co., Lynn, Mass.

Miss Mills har skrifvit de två efterföljande brefven till Mrs. Pinkham, hvilka skola läsas med intresse:

Kära Mrs. Pinkham:—(Första brefvet.)

"Jag är endast femton år gammal, är trött, har svindelanfall, ryseningar, hufvudvärk och ryggvärk. Som jag har hört att Ni kan gifva goda råd åt flickor i mitt tillstånd, så skrifver jag till Er."—Myrtle Mills, Oquawka, Ill.

Kära Mrs. Pinkham:—(Andra brefvet.)

"Det är med en känsla af stor tacksamhet jag skrifver till Er och omtalar hvad er värdefulla medicin gjort för mig. När jag skref till Er om mitt tillstånd hade jag rådfrågat åtskilliga doktorer, men de förstodo ej mitt sjukdomsfall och jag erhöll ingen nytta af deras behandling. Jag följde Edra råd och tog Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound och är nu frisk och kry. Alla svåra symptom hvilka jag hade vid den den hafva försvunnit."—Myrtle Mills, Oquawka, Ill.

Miss Mathilde Borman skrifver till Mrs. Pinkham som följer:

Kära Mrs. Pinkham:—

"Innan jag tog Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound voro mina perioder smärtsamma och oregelbundna. Jag hade ständigt en förfärlig hufvudvärk.

Men sedan jag tog er Compound har min hufvudvärk helt och hållet upphört, mina perioder äro regelbundna och jag blifver starkare för hvarje dag. Jag omnämner för alla mina flickbekantskaper hvad Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound har gjort för mig."—Mathilda Borman, Farmington, Iowa.

Om ni känner någon ung flicka som är sjuk och önskar moderliga råd, så bed henne skrifva till Mrs. Pinkham, Lynn, Mass., och omtala sina symptom på det noggrannaste. Hon erhåller då råd från en person, som i behandling af kvinnosjukdomar står oöfverträffad. Dessa råd skola, om de följas, visa henne vägen till att blifva en stark, frisk och glad kvinna.

Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound håller rekordet för det största antal botade kvinnosjukdomar och den är bättre än någon annan medicin i verlden. Hvarför försöker Ni ej den?

Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound återställer sjuka kvinnor.

Scandinavian - American Line

ENESTE

DIREKTE DAMPSKIBSFORBINDELSE

MELLEM

New York og Skandinavien

MED DE

store hurtigseilende Dobbeltskrue Passagererdampere

Oscar II, Hellig Olav, United States og C. F. Tietgen

Passagererne landsættes i Skandinavien uden Omskiftning og Reisen gjøres paa ca. 9 Dage. Hele Hoveddækket er inddelt i Separat Kamre med 2, 4 og 6 Køier. **Skriv for Pris og Oplysninger til**

Nye skandinaviske Vexel-Kursen erholdes gratis

A. E. JOHNSON CO.,

100 Wash. Ave. So., Minneapolis, Minn.

Et nyt københavnsk Teater skal rejses paa Vesterbro Torv. Et Aktieselskab paa 6 Pengemænd sætter det paa Benene, og Folketeatrets populære Skuespiller Lindstrøm skal være Direktør. Planen menes ikke som „Alexandrateatret" og „de Ottes Teater" at ville løbe ud i Sandet, og Bevillingen vil antageligt foreligge i den nærmeste Fremtid.

Fhv. Operasanger Nordal Brun er afgaaet ved Døden, ca. 50 Aar gammel. Han har spillet ved Privattheatrene i Kjøbenhavn og i Provinserne og havde en kort Tid Engagement ved den kgl. Opera, men formaaede ikke at gjøre Fyldest der og blev fortrængt af andre, der havde de Egenskaber, som han manglede. I de senere Aar har han levet som Privatmand, omtrent forglemt af Publikum.

Ny kongelig Kammersangerinde. Frøken Ellen Beck, den bekjendte danske Koncertsangerinde, er for nylig bleven udnævnt til kgl. Kammersangerinde. Det er en sjælden Udmærkelse for en Dame, der ikke tilhører Operaen. Frøken Ellen Beck er kun 30 Aar gammel; hun har i flere Aar været fremme i dansk Musiklivs første Rækker og synger en overordenlig smuk Mezzo-Sopran.

Dræbt ved Baadeskud. Thomas Staushølms sekstenaarige Søn William, tjenende hos Baadbinder J. Andersen, Harbøre, er dræbt ved et Baadeskud. William og en ældre Medtjener, roede ud paa Limfjorden for at røgte Aaleruser; da nogle Gæs fløj op, greb William en Jagtbøssie, som laa ladt i Baaden, for at skyde efter dem. Bøssen gik imidlertid for tidlig af og ramte ham i høire Side. Han døde øieblikkelig.

En Fader af Vanvare ihjelskjøt sit Barn. Graver ved Herlufsholms Kirke ved Næstved, Adelgaard, har forleden dræbt sin 2-aarige Datter ved Baadeskud. Adelgaard stod i sin Have og experimenterede med en Salonriffel, medens Barnet legede i Nærheden, da Skuddet pludselig gik af og ramte den lille Pige. Hun døde paa Stedet.

Billingerød Kirke i Esbønderup—Nødebo Kommune paa Sjælland er den 23de Septbr. blevet højtidelig indviet af Sjællands Biskop, Dr. Skat Rørdam. Efter Indvielsen prædikede Sognepræsten, Pastor Smith-Petersen, over Dagens Text. Kirkens Opførelse har kostet 22,000 Kr.; deraf har Sognebeboerne udredet 4500 Kr., medens Staten har tilskudt Resten.

En ilem Lussing. En 13-aarig Søn af Pastor Fog i Espe var forleden Morgen med Toget til Faaborg. Kort før Toget naaede Korinth Station, stak han sit Hoved ud af Kupevinduet; men uheldigvis stod der paa Vigesporet en Vogn, hvis Dør stod aaben. Imod denne tørnede hans Hoved, og han faldt tilbage i Kupeen med et stort Hul i Hovedet. Der er dog ikke Fare for hans Liv.

Da Kvægpesten hærgede Danmark. Et gammelt Minde fra en af det danske Landbrugs største Trængselstider gik forleden til Grunde, da Hans Storgaards Gaard i Hald ved Randers fornylig brændte. Over en Dør i Kostalden var der nemlig som Overligger anbragt et Stykke gammelt Egetømmer med følgende Indskrift: „1746 uddøde alt Fæ her i Gaarden". Det var Kvægpesten, der hærgede Landet fra 1745 til 1752 og bortrev ialt 2 Millioner Stk. Kvæg; ti Aar senere tog den en kvart Million.